

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 – ŽIŽKOV

ÚNOR 2025

379

Milí farníci a přátelé,

jako každý rok slavíme na začátku tohoto měsíce svátek Uvedení Páně do chrámu neboli Hromnice. Připomínáme si obětování Pána Ježíše v chrámu jeho rodiči dle Mojžíšova zákona, aby vše prvorozené bylo zasvěceno Bohu. Matka Boží a sv. Josef se podřizují starozákonním předpisům a odevzdávají Bohu to nejcennější – svého Syna. To je první důležitý bod k zamyšlení o této slavnosti. Co cenného jsme ochotni obětovat – dát – Bohu my sami. Chceme nebo nabízíme Bohu vůbec něco jako oběť, nebo již tato skutečnost úplně vymizela z našeho života a my si žijeme hlavně ve svém poklidu a pohodlnosti? Co můžeme nabídnout? Není nutné myslet hned na nějaké materiální věci – hmotné nebo finanční dary pro potřebné, svoji práci pro dobré dílo, ale třeba spíše na naši ochotu **dát něco více Bohu** – např. modlitbu růžence, křížovou cestu nebo četbu Písma sv., častější účast na mši sv., nějaké konkrétní sebezápory. Jde o výraz lásky, vděčnosti a úcty vůči Bohu, který si je zaslouží, a dokonce má na ně právo. Bez našich konkrétních skutků jsou trochu povrchní, a ne zcela autentická naše slova o lásce k Bohu a bližnímu. Bůh nejenom, že promluvil slovně, ale obětoval se za nás na kříži, bytostně trpěl v těle. Tento postoj ochotného odevzdání a oběti z lásky nám pomáhá, abychom mohli jasněji vidět Světlo Boží, kterým je sám Bůh, a které osvěcuje náš život, abychom mohli ve světle kráčet. Stařec Simeon je nám nejlepším příkladem, protože on byl muž Boží, spravedlivý tedy svatý, a proto poznal Spasitele a velmi se radoval z jeho přítomnosti. Když žijeme ve spojení s naším Pánem, máme radost a pokoj a především světlo. Žehnáni svíce o tomto svátku nám ale též připomíná, že my sami se máme stát světlem Božím, které poprvé vstoupilo do naší duše na sv. křtu a které máme předávat dále a tím naplňovat naše křesťanské povolání. Svíce se musí spalovat, aby hořel plamen, který dává světlo a teplo. Náš život se má stát velkým plamenem, který ozáří životy našich bližních a pomůže jim nalézt teplo, tzn. velkou přízeň Boží – tedy spojení s Bohem, aby mohli kráčet v jeho světle, tedy žít podle Božího zákona a radovat se z naděje na život věčný v nebi. Letošní jubilejní rok vyhlášený Sv. Otcem Františkem má heslo „Poutníci naděje“. Kéž obnovením našeho pouta s Ježíšem Kristem především ve svátostech, a zvláště ve mši sv. se staneme v tomto roce svědky NADĚJE pro všechny, kteří jsou kolem nás.

K tomu vás v modlitbě provází a všem žehná P. Vít

HOMILIE PAPEŽE FRANTIŠKA SVÁTEK OBRÁCENÍ SV. PAVLA

25. LEDNA 2025

Ježíš přichází do domu svých přítelkyň Marty a Marie, když jejich bratr Lazar již čtyři dny leží mrtvý. Veškerá naděje se zdá být ztracena, až tak, že první slova Marty vyjadřují její bolest spojenou s výčitkou, že Ježíš přišel pozdě: „Pane, kdybys byl zde, můj bratr by nebyl zemřel“ (Jan 11,21). Zároveň však příchod Ježíše probouzí v srdci Marty světlo naděje a vede ji k vyznání víry: „Ale i teď vím, že o cokoli požádáš Boha, Bůh ti to dá“ (v. 22). Je to postoj, který nechává dveře vždy otevřené, nikdy zavřené! A Ježíš jí skutečně oznamuje vzkříšení z mrtvých, nejen jako událost, která se stane na konci času, ale jako něco, co se děje už nyní, protože On sám je vzkříšení a život. Potom jí položí otázku: „Věříš tomu?“ (v. 26). Tato otázka je určena také nám, tobě i mně: „Věříš tomu?“

Zastavme se také u této otázky: „Věříš tomu?“ (v. 26). Je to otázka krátká, ale náročná. Tento něžný rozhovor mezi Ježíšem a Martou, který jsme slyšeli v evangeliu, nás učí, že ani ve chvílích opuštěnosti nejsme sami a můžeme nadále doufat. Ježíš dává život, i když se zdá, že veškerá naděje zmizela. Po bolestné ztrátě, nemoci, trpkém zklamání, utrpené zradě nebo jiných těžkých zkušenostech může naděje zakolísat. Pokud však my sami můžeme prožívat okamžiky zoufalství nebo se setkávat s lidmi, kteří ztratili naději, evangelium nám říká, že s Ježíšem naděje vždy znovu povstává, protože On nás z popela smrti vždy pozvedá. Ježíš nás vždy pozvedá, dává nám sílu znovu vykročit, začít znovu.

Drazí bratři a sestry, nikdy nezapomínejme: naděje nezklame! Naděje nikdy nezklame! Naděje je to lano, na němž jsme připevněni s kotvou na břehu. A to nikdy nezklame! To je důležité i pro život křesťanských společenství, našich církví a našich ekumenických vztahů. Někdy nás přemáhá únava, jsme zklamáni výsledky našeho úsilí, zdá se nám, že i dialog a spolupráce mezi námi jsou bez naděje, téměř odsouzeny k zániku, a to vše nás naplňuje stejnou úzkostí jako Martu; ale Pán přichází. Věříme tomu? Věříme, že On je vzkříšení a život? Že sbírá naše námahy a vždy nám dává milost, abychom společně znovu vykročili? Věříme tomu?

Tento vzkaz naděje je středem Jubilea, které jsme započali. Apoštol Pavel, jehož obrácení ke Kristu si dnes připomínáme, prohlásil křesťanům v Římě: „Naděje pak nezklame, protože Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (Řím 5,5). Všichni – všichni! – jsme obdrželi téhož Ducha, a to je základ naší ekumenické cesty. Je to Duch, který nás vede touto cestou. Nejde o praktické věci, abychom si lépe rozuměli. Ne, je to Duch, a my musíme kráčet pod jeho vedením.

Tento Jubilejní rok naděje, který slaví katolická církev, připadá na výročí s velkým významem pro všechny křesťany: 1700. výročí prvního velkého ekumenického koncilu, koncilu v Niceji. Tento koncil usiloval o zachování jednoty církve ve velmi těžké době a koncilní otcové jednomyslně schválili Vyznání víry, které mnozí křesťané dodnes recitují každou neděli během bohoslužeb. Toto Vyznání víry je společným vyznáním, jež přesahuje všechny rozdělení, která během staletí ranila Kristovo tělo. Výročí koncilu v Niceji je tedy rokem milosti; je také příležitostí pro všechny křesťany, kteří recitují totéž Vyznání víry a věří v téhož Boha: znovuobjevme společně kořeny víry, zachovejme jednotu! Vždy vpřed! Tuto jednotu si všichni přejeme. Celý text: oficiální stránky Svatého stolce (www.vatican.va)

Svátek Uvedení Páně do chrámu

Neděle 2. 2. mše sv. ve všech kostelích jako každou neděli s žehnáním svící.

Sbírka na splátku farního úvěru

neděle 2. 2. všechny kostely

Setkání hledajících

Neděle 2., 16. a 23. 2. v 18.00
farní centrum

Svatoblažské požehnání

Pondělí 3. 2. po mši sv. v 18.00 u sv. Prokopa

Výstav Nejsvětější Sv. Oltářní

Čtvrtek 6. 2. po mši sv. v kostele sv. Prokopa až do 20.00

Úklid kostelů

Pátek 7. 2. od 15.00 v kostele sv. Rocha
sobota 8. 2. po mši sv. v 8.00 u sv. Prokopa
sobota 8. 2. od 9:00 úklid betlému u sv. Anny

Mše sv. s udílením svátosti nemocných

Neděle 16. 2. všechny kostely

Sbírka „Halěř sv. Petra“

Neděle 23. 2.
Všechny kostely

Postní duchovní obnova

Sobota 8. 3. začátek mší sv. v **8.00** v kostele sv. Prokopa

Po mši sv. budou následovat dvě duchovní přednášky ve farní centrum sv. Prokopa. Během přednášek bude příležitost ke sv. smíření a duchovnímu rozhovoru. Malé občerstvení bude zajištěno.

Milí farníci a přátelé,

chtěl bych ještě jednou poděkovat všem, kteří se zapojili do adventní sbírky na pomoc farnosti Jeseníky a s ní spojené farnosti Česká Ves v ostravsko-opavské diecézi, které velmi silně zasáhly povodně v r. 2024. Celkem se do kasiček vybralo 15.445,- Kč, a k tomu ještě přišly dary na účet farnosti ve výši 40.000,- Kč. Po dohodě s místním farářem P. Stanislavem Kotlářem jsem přeposlal dar z naší farnosti ve výši 55.445,- Kč na účet farnosti Jeseníky. Od p. faráře Kotláře jsem již dostal potvrzenou darovací smlouvu, která potvrzuje příjem finančních prostředků na účet jeho farnosti.

Všem dárcům znovu velice děkuji. P. Vít Uher, farář.

PODĚKOVÁNÍ ZA TŘÍKRÁLOVOU SBÍRKU

Milí farníci a přátelé,

v letošním roce 2025 při Tříkrálové sbírce vybrali naši farníci do kasiček velmi úctyhodných 106.737,- Kč. Následně poslali další dobrodinci přes online sbírku dalších 4.300,- Kč. Celkem jsme tedy vybrali **neuvěřitelných 111.037,- Kč**. Chtěl bych všem, kteří se do sbírky jakýmkoliv způsobem zapojili, velice poděkovat za jejich obětavost. Stát na ulici (především) v mrazivých dnech, a k tomu ještě třeba zpívat nebo hrát, je opravdu hrdinský výkon. Všem mnohokrát Pán Bůh zaplat'. Z celkové částky bude přiděleno 65 % farní charitě Žižkov na její sociální projekty a ostatních 35 % jde na sociální projekty Charity ČR.

Opravdu všem ještě jednou velký dík. P. Vít Uher, farář.

Ze života svatých

zpracovala
Mgr. Tereza Kahounová

SV. BLAŽEJ SVÁTEK 3. ÚNORA

Žil ve 3. století ve východní části římské říše. Byl biskupem ve městě Sebasta. O poloze tohoto města se vedou spory, ale patrně leželo v kappadocké provincii Sivas v dnešním Turecku.

I když v roce 313 vydal císař Konstantin Veliký tzv. Milánský edikt, který zaručoval křesťanům svobodu vyznání, nebylo toto v působnosti svatého Blažeje respektováno a křesťané byli správcem území dále pronásledováni a nuceni k obětování modlám.

Biskup Blažej odešel do hor, kde se skrýval několik let v jeskyni a mimo jiné se také staral o nemocná a raněná zvířata. Při lovu byl odhalen a uvězněn. Byl nucen obětovat modlám. Když odmítl, byl krutě mučen, zavěšen na strom (podle jiných pramenů připoután ke sloupu) a jeho tělo bylo drásáno železnými hřebeny. Nakonec byl spolu s dalšími křesťany sťat mečem. To se událo roku 316.

Podle legendy při cestě na popraviště přistoupila k svatému Blažejovi žena s polomrtvým chlapcem, kterému uvízla v krku rybí kost. Světec na něj vložil ruce, pomodlil se a dítě se uzdravilo. Na základě této události a dalších zázračných uzdravení, které jsou připisovány konání svatého Blažeje, udílí církev tzv. svatoblažejské požehnání, kdy kněz nebo jáhen vkládá na věřícího ruce a modlí se tato slova modlitby: „Na přímlovu svatého Blažeje, biskupa a mučedníka, ať tě chrání od všech nemocí nosních, ušních a krčních a od každého jiného zla všemohoucí Bůh Otec, i Syn i Duch svatý. Amen.“ Dvě zkřížené svíce, které žehnajícím může držet pod bradou věřícího, pak symbolizují spoutané ruce vězněného biskupa Blažeje.

Jiná legenda popisuje zázrak, kterým svatý Blažej uzdravil jedné ženě prase, které potrhál vlk. Žena mu potom z vděčnosti nosila do vězení svíčky.

Svatý Blažej patří spolu se svatým Jiřím, Vítem, Erazimem, Markétou, Kryštofem, Pantaleonem, Jiljím, Cyriakem, Divišem, Eustachem, Achátem, Kateřinou a Barborou k tzv. čtrnácti svatým pomocníkům, kterým projevovat svou úctu především vrcholný a pozdní středověk. Úcta k svatému Blažejovi se na východě objevuje již v šestém století.

Svatý Blažej je patronem lékařů, obuvníků, tkalců, krejčích, koželuhů, obchodníků s vlnou, zedníků, sádrařů. Je vzýván jako pomocník proti vichřici, proti krvácení, proti moru, vředům, bolesti zubů, kašli, nemocem měchýře, bolesti v krku, jako ochránce domácích zvířat.

Jeho atributy jsou hořící nebo zkřížené svíce, hřeben, chlapec, prase, svíce, vlk, je zobrazován většinou jako biskup.

Draží farníci a přátelé,

na zadní straně Prokopských listů, kde jsou informace o postupném splácení dluhu naší farnosti, najdete jiné částky, které by vás mohly překvapit. Proto si dovoluji tímto článkem dát určité vysvětlení.

V listopadu loňského roku jsem mohl splatit „starý“ dluh naší farnosti u Sberbank, který následně přešel na Českou spořitelnu. Tento dluh ve výši přes 4.000.000,- Kč jsem převzal od předchozího faráře P. Miloše Szaba. Nyní v listopadu jsem doplatil necelé 2 mil. Kč, a tím skončil náš dluh u České spořitelny, za který naše farnost ručila objektem bývalé fary u kostela sv. Anny.

Jak jste byli informováni členy ekonomické rady naší farnosti, dostala se v roce 2022 naše farnost do velkých těžkostí, protože zkrachovala Sberbank, u které měla naše farnost vedený účet a na kterém již byla dotace na opravu Komun. centra u sv. Anny. Do toho přišly nečekané, ale nutné vícepráce na opravě Komun. centra v hodnotě přes 2.500.000,- Kč. Zároveň jsem musel ještě splácet původní dluh a věděl, že v listopadu 2024 ho musím doplatit (necelé 2 mil. Kč), jak jsem již napsal výše.

Proto jsem po poradě s ekonomickou radou farnosti zažádal Arcibiskupství pražské o nový úvěr ve výši 5 mil. Kč na dobu 10 let. Nakonec nám bylo vyhověno s tím, že jsme v roce 2022 získali tuto půjčku na úrok pouhých 3,5 % ročně, což znamená, že do 10 let musíme vrátit 6.750.000,- Kč. Díky tomu jsme mohli v klidu dostavět Komun. centrum u sv. Anny a zároveň i doplatit v listopadu minulého roku již zmíněný úvěr České spořitelně.

Nový úvěr od Arcibiskupství pražského jsme začali splácet již od druhé poloviny roku 2022, a tzn., že k dnešnímu dni jsme splatili 1.426.233,- Kč, a to především díky vašim darům a štedrosti. Proto od tohoto měsíce nám chybí zaplatit ještě 5.323.767,- Kč v rozmezí 8 let, tzn., že měsíční splátka vychází na 55.456,- Kč.

Vím, že to jsou velké částky a zdají se skoro nesplnitelné, ale díky tomu, jak jsem mohl doposud zažít vaši štědrrou pomoc a samozřejmě i pomoc Boží, věřím, že se nám vše podaří splatit a možná ještě dříve než za 8 let. Vím, že tyto velmi světské skutečnosti mohou vyvolávat různé otázky a nejistoty, proč to všechno Církev, potažmo farnost, dělá, ale věřte, že všechny obtíže přijímám jen proto, aby v budoucnu mohla být naše farnost soběstačná a nezávislá a nebyla odkázána na nahodilé dary nebo jinou pomoc zvenčí.

Ještě jednou vám všem děkuji předem za pochopení a samozřejmě i nadále doufám ve vaši přízeň a štědrou, která je též projevem lásky k Bohu, která je vždy motorem všeho úsilí o dobro.

Všem děkuje a žehná
P. Vít Uher, farář

Christologické tituly v Písmu: „Já jsem“

ČÁST: 6

AUTOR: LADISLAV KLÍMA

Naše putování christologickými tituly se chýlí ke konci. Ne že bychom neměli, co o Ježíšovi říci, neboť toto téma nikdy není možno vyčerpat, ale jednak je dobré a pokorné uznat, že veškerá skutečnost o Bohu je nevyčerpatelným tajemstvím, které žádné lidské snažení a vědomosti nemůže zcela pojmut, a zároveň na naše téma navážeme seriálem, jež chystáme k výročí 1700 let od konání 1. Nicejského koncilu. Jak jistě chápete, drazí čtenáři, výročí připadá na tento přenáherný jubilejní rok, a je to významný posun nejen v rozvoji teologických termínů, ale zároveň i našeho vědomí o Ježíšově spasitelské smrti.

A pokud mluvíme o vědomí, napojme se na toto slovo s otázkou, jaké vědomí měl Ježíš sám o sobě, o svém spasitelském poslání, o svém Božství? Otázka to opět není zanedbatelná. Pokud je Ježíš Bůh, nemělo by mu zůstat nic neznámého, ale pokud je zároveň člověk, který je nám dán za vzor k následování, jak se tato skutečnost slučuje s tím, že my, jakožto lidské osoby, žijeme v neznalosti budoucích událostí? Nevýhodňuje to Spasitele? Může po nás potom žádat, abychom ho následovali, když neoplýváme jeho vědomím? A jak je to vůbec s otázkou jeho dobrovolné smrti na kříži? Tyto otázky trápile mnohé křesťany, jelikož se v důsledku týkaly jejich vlastní spásy.

Primárně musíme říct, že Ježíš se zřekl takového vědění, jež by ho zvýhodňovalo a znevěhodňovalo jeho zkoušky. Je to veliký důkaz Boží pokory, ponížení a lásky k člověku. Chtěl se nám stát podobným ve všem, kromě hříchu. To, co je dále nutné podotknout, že Ježíš zjevoval to, co mělo význam pro spásu duše: totiž zjevil Boha jako milujícího Otce, který neváhá obětovat vlastního Syna pro spásu lidí zasažených hříchem. Syn tento plán spásy přijímá, čímž vyniká vnitrobožské společenství lásky všech tří božských osob, neboť ačkoliv je to Syn, kdo podstupuje smrt na kříži, nikdy své dílo nekoná bez Ducha Svatého. Tím, že Ježíš zjevuje Otce, Otec zjevuje a vyjevuje pravdu o svém Synu.

Nicméně dotkněme se projevů Ježíšova vědomí o své osobě. Primárně několik jasných ukazatelů v Písmu máme: Ježíš koná zázraky, odpouští hříchy, na což jeho protivníci reagují tím, že to může jenom Bůh, Boha nazývá intimním oslovením „Abba“, projevuje se jako ten, kdo má moc nad Zákonem. Nejen to: dokládá, že je to on, kdo zná Otce, a že k poznání Otce ze strany lidí může dojít jen skrze Syna (Mt 11,27). A kdo může poznat Boha než Bůh sám?

První projev Božího vědomí je doložen v evangeliu sv. Lukáše (Lk 2,41-50), kdy je Ježíš nalezen ve věku 12 let v jeruzalémském chrámě, jak vede řeč s učitelem Zákona: „Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Táže se Ježíš Panny Marie a sv. Josefa. Rovněž věty, které začínají: „Já jsem“, uvedeny např. v eucharistické řeči z Janova evangelia (Jan 6,22-71), poukazují, že Ježíš nejen věděl o svém spasitelském poslání, s nímž dobrovolně souhlasil, ale zároveň slova „Já jsem“ odkazují k samotnému Božimu jménu JHVH (viz Christologické tituly: jméno Boží a titul Pán, *Prokopské listy 12/2024*).

O čem dalším měl Syn Boží plné vědomí? Z evangelií vyplývá, že měl znalost svého

Božství, svého života a své spásitelské smrti, svého poslání, nauky a záměru založit Církev, dále o svém synovském vztahu k Otci. Věděl, že jeho úkolem je zvěstovat Boží království a zpřítomnit ho ve své osobě. Jak už bylo naznačeno, svobodně přijal Otcovu vůli dát vlastní život za spásu všech lidí.

Podstatné je, že na základě vědomí o svém utrpení a smrti se nám zcela vyobrazuje Ježíšova věrnost poslání, jež k nám vysílá vzkaz: Boží láska ob stojí i v této zkoušce. Je to zároveň vzor pro nás, abychom s důvěrou brali na sebe svůj kříž a vytrvali ve zkouškách z lásky k Bohu.

Jak víme, že Ježíš věděl o své smrti? Předně to dokládají všechna evangelia. Ježíš o své smrti zřetelně hovoří, ačkoliv je otázkou, zda věděl, že se bude jednat o smrt na kříži. V Matoušově evangeliu se toto vědomí projevuje (Mt 20,19 a Mt 26,7), přesto při porovnání s dalšími synoptiky je pravděpodobné, že je to Matoušův projev jeho vlastní víry. Ježíš nemusel znát přesný způsob smrti, jelikož ještě mohla přicházet v úvahu smrt kamenováním, což byla smrt prvomučedníka, sv. Štěpána, přesto je Ježíš odhodlán do Jeruzaléma pokračovat a smrt přijmout.

Dalším významným gestem Ježíšova vědomí o svém mesiášském poslání je vjezd do Jeruzaléma na oslátku, symbolu míru. Tím se jasně revidoval postoj občanů obyvatel Jeruzaléma, že Ježíš není politický mesiáš, který jde zahájit „svatou“ válku proti římským okupantům. Tehdy bylo naprosto samozřejmé, že do války se jezdilo na koni.

Ustanovení Eucharistie při poslední večeři nás nenechává na pochybách, že Ježíš zcela ví o své výkupné smrti za mnohé. A při událostech v Getsemanské zahradě je naprosto jasné, že už má plnost poznání o nadcházejících událostech. V Getsemanské zahradě ještě chvíli počkejme, jelikož zde nalézáme Pána, který se potí krví a je ve skutečných, strašlivých úzkostech. Co se zde odehrává? Právě prožívané úzkosti jsou důkazem Ježíšova plného lidství, ale také hluboké reality mesiášských zkoušek. Vidíme zde starozákonní tradici o utrpení spravedlivého, a zároveň se naplňuje úzkost proroků. Zakouší marnost úsilí o spásu svého lidu, který jej opouští a zrazuje. Ježíš prosí o oddálení kalicha ne proto, aby se vyhnul utrpení a zkoušce, ale aby vyprosil ještě jednu šanci pro Jeruzalém k jeho obrácení.

Kříž je vyvrcholením Ježíšových mesiášských zkoušek a vrcholné zjevení Boží slávy: milosrdného a milujícího Boha, který nás nenechává samotné na cestě a spásitelsky zasahuje do našich životů. Avšak nezapomínejme, že kříž má smysl jen ve spojitosti se vzkříšením, jen tak se nám ukazuje cesta a zaslíbení pro náš život. Bez vzkříšení by se naše víra zakládala na sentimentu, vzpomínce, již hodně vzdálené, na dobrého člověka.

Ježíš na kříži volá: „*Eloi, Eloi, lema sabachtani*“, čímž replikuje Žalm 22. Není tedy zde projev Ježíšovi nevědomosti a opuštěnosti? Pokud si však otevřete tento krásný žalm, zjistíte, že končí chvalozpěvem na Hospodinovo dobrodiní. Je to Bůh, který nenechá spravedlivého bez pomoci. Ano, Otec na kříži mlčí, ale jen proto, aby nechal zaznít své Slovo, dal nám ho poznat. Právě zde zaznívá Synova poslušnost až k smrti, již oslavuje Otce a zjevuje jeho lásku k člověku a záměr spasit lidské pokolení navzdory hříchu. Je to Synova poslušnost, která nahrazuje naši neposlušnost.

PROMLUVA SV. JOSEMARÍA ESCRIVÁ ZE DNE 9. 1. 1956 - ČAS JE POKLAD

ČÁST: 5

USPOŘÁDAL P. VÍT UHER

Ježíš předešlého dne hodně pracoval, a když se vydal na cestu, pocítil hlad. Z dálky uviděl fíkovník, který měl listí. Jde tedy k němu. Svatý Marek vypráví, že *nebyl čas fíků*. Ale náš Pán jde k němu, aby si je natrhal, i když velmi dobře ví, že v tomto období žádné nenajde. Ale když zjistí, že ten strom je neplodný a že jen přemírou listí vytváří zdání, jako by plodný byl, nařizuje: *ať z tebe již navěky nikdo nejí ovoce*. To jsou opravdu silná slova. Ať se z tebe nikdy nezrodí žádné ovoce! Jak se asi učedníci zarazili, i když si uvědomovali, že tu promlouvá Boží moudrost. Ježíš ten strom proklíná, protože u něho nachází jen plodnost zdánlivou, listí. A tak se dozvídáme, že pro nečinnost neexistuje žádná výmluva. Někdo by snad řekl: *nemám dostatečné znalosti... Žádná výmluva! Nebo bude tvrdit: když ta moje nemoc... vždyť ta moje hřivna vlastně není moc velká, zrovna teď nejsou příznivé podmínky, ale to prostředí...* Ani tady neplatí žádná výmluva. Běda tomu, kdo se zdobí suchým listím falešného apoštolátu, běda tomu, kdo se vychloubá listnatostí zdánlivě plodného života bez upřímné snahy vydat plody! Zdá se, že využívá času, že je neustále v pohybu, že něco organizuje, že nachází nějaký nový způsob, jak všechno vyřešit... Ale je to neproduktivní. Nikdo se nenasytí jeho skutky, nebudou-li mít nadpřirozenou šťávu. Prosme Pána, abychom byli ochoťní pracovat a přinášet ovoce. Je totiž stále dost takových, u kterých lze najít pouhé listy, velké, zářící, lesklé. Pouhé listí, jen a jen listí, nic víc. A lidé se na nás dívají s nadějí, že zaženou svůj hlad, svůj hlad po Bohu. Nesmíme zapomínat, že máme, i přes své slabosti, v rukou všechny prostředky, jak jim pomoci: správné učení a Boží milost.

Znovu vám připomínám, že nám zbývá málo času: *tempus breve est*, protože lidský život na této zemi je krátký, a máme-li k dispozici všechny potřebné prostředky, nepotřebujeme už nic víc než dobrou vůli, abychom využili příležitosti, které nám Bůh poskytuje. Když náš Pán přišel na svět, nastala *doba příhodná, den spásy* pro nás i pro všechny lidi. Ať se na nás Bůh Otec nemusí obrátit s výčitkou, kterou projevil ústy proroka Jeremiáše: *I čáp na nebi zná svůj čas, hrdlička, vlaštovka a jeřáb dodrží čas svého přeletu, ale můj lid nechce znát Hospodinovy řady*. Neexistují nějaké špatné nebo nevhodné dny. Pro službu Bohu jsou všechny dny stejně dobré. Pouze některé dny může člověk promarnit nedostatkem víry, leností, svou nedbalostí, která ho nutí, aby nepracoval s Bohem a pro Boha. *Budu chválit Boha v každém čase*. Čas je poklad, který plyne, odchází, který nám probíhá pod rukama jako voda mezi vysokými skalami. Včerejšek minul, a i dnešek míjí. Zítrěk bude brzy dalším včerejškem. Lidský život trvá velmi krátce. Ale i v tomto krátkém čase se toho dá hodně udělat pro Boží lásku! Nebudeme mít žádnou výmluvu. Bůh nám přece toho tolik

uštědřil: trpělivě nás poučoval, vysvětloval nám své učení v podobenstvích a bez ustání nás povzbuzoval. Stejně jako Filipa, i nás se může zeptat: *Tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě?* Nastal čas, abychom opravdu pracovali, abychom pracovali celý den, abychom snášeli —rádi a s potěšením— *tíži dne i horka*.

Myslím, že můžeme nejlépe zakončit tyto úvahy úryvkem z 2. kapitoly evangelia svatého Lukáše. Kristus je malý chlapec. Jakou bolest asi musela pocítit jeho matka a svatý Josef, když při návratu z Jerusalema viděli, že není mezi příbuznými a přáteli. A jaká je asi jejich radost, když ho pak zdálky vidí, jak učí izraelské učitele zákona. Ale všimněte si těch slov, zdánlivě tak tvrdých, která vycházejí z úst Syna, když odpovídá své matce: *Proč jste mě hledali?* Nebylo to rozumné, že ho hledali? Lidé, kteří poznali, co to je ztratit Krista a zase ho nalézt, to jistě dobře chápou... *Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být tam, kde jde o záležitosti mého Otce?* Copak nevěděli, že musím věnovat všechn svůj čas svému nebeskému Otci? Ovocem dnešní promluvy by měli být poznání, že naše cesta na této zemi, za všech okolností a ve všech obdobích, je pro Boha, že je to poklad milosti, obraz nebe, že máme v rukou báječnou věc, s kterou musíme hospodařit odpovědně vůči lidem i Bohu, aniž bychom museli nějak měnit svůj stav na tomto světě, tím, že budeme posvěcovat svou práci a povolání, život v rodině, společenské vztahy, všechnu činnost, která vypadá, že je pouze světská.

Když jsem ve svých 26 letech pochopil v celé hloubce závazek sloužit Pánu v Opus Dei, prosil jsem z hloubi duše o zralost osmdesáti let. Prosil jsem o ta léta Boha, se začátečnickou dětskou naivitou abych uměl využívat čas, abych se naučil využít každé minuty v jeho službě. A pán umí poskytnout takový dar. Snad i ty i já budeme moci jednou říci: Rozumu jsem nabyl víc než starci, neboť tvá ustanovení zachovávám. Mládí by nemělo znamenat lehkomyšlnost, stejně jako šediny nutně neznamenají rozvážnost a moudrost.

Uchyl se se mnou pod ochranou Kristovy Matky. Matko naše, ty která jsi viděla Ježíše, jak vyrůstá v muže, která jsi pozorovala, jak využívá svého života mezi lidmi: nauč mě využívat mé dny ve službě církvi a bližním, nauč mě, abych ve svém srdci vždy slyšel jeho laskavou výčitku, vždy kdy toho bude zapotřebí, dobrá Matko, výčitku, že můj čas mi nepatří, protože patří našemu Otci v nebesích.

Biskup Robert Barron: přednáška „Ipsum Essa a katolická sociální nauka“, v Praze 29. 10. 2024, Modrá posluchárna, Karolinum, Univerzita Karlova - část 2.

PŘEDNÁŠKU ZPRACOVAL: PROF. RNDR. PAVEL MATĚJÍČEK PH.D.

Tím se přednášející posunul k další části, a to k sociální nauce a k politickému řádu. Uvedl příklad starozákonního Samuela a působení Boha na něho. Člověk se nedeterminuje sám, ale Ipsum Esse neustále intervenuje, aby se člověk množil a tím zachovával, čímž z jednotlivce vzniká komunita. Jednotlivým prvkem společnosti je Nejvyšší dobro (Summum bonum), které je volně sdílené členy komunity, a tím všichni působí a pracují pro toto společné dobro. Konečným stavem společnosti pak má být společné štěstí či spokojenost. Podle sv. Tomáše Akvinského jsou základními morálními hodnotami: spravedlnost, pokoj a přátelství. Jako kontrast k tomuto přednášející zdůrazňuje, že společenství není jen soubor individualit, a následně se ptá, co uspokojuje duši. Jako příklad uvádí Ježíšova blahoslavenství, která vedou k pravému uspokojení, i když jsou v rozporu se sobeckým uspokojením jednotlivce.

V další části biskup Barron představil království, jako nejlepší státní uspořádání podle sv. Tomáše. Podstatné je, že vládnoucí sílu představuje jednotlivec (král), nikoliv skupina lidí, kde zákonitě dojde k rozporům a vláda pak není efektivní. Král vládne ve společenství podobně jako duše ovládá tělo, nebo jako Ipsum Esse působí na stvořený svět. Vláda se řídí „Boží cestou“, kterou je sama láska. Jelikož král může být náchylný k tomu, aby se stal tyranem, který je narozdíl od svobodného krále jen otrokem svého tyranství, je lepší, když je způsob vlády v království smíšený. Král se pak vybírá svobodnou volbou ze skupiny lidí, kde každý z nich je schopný být králem.

V další části biskup Barron krátce komentoval význam učení sv. Tomáše pro náš vztah ke stvořenému světu, a to konkrétně k životnímu prostředí, tedy katolický environmentalismus. Byla zmíněna encyklika papeže Františka Laudato si. Přednášející zdůraznil, že spása skrze vtělení je dobrá pro celé stvoření, nejen pro člověka. Zmínil představu Adama a Evy a jejich působení na stvořený svět a použil při tom metaforu liturgie, kde Adam a Eva jsou ve stvořeném světě jako v prapůvodním chrámu. Do opozice vůči tomu postavil představu, že příroda je něco, čemu vládne člověk, protože jak už bylo výše zmíněno, celá síť vztahů mezi stvořením v přírodě je dobrá a vzájemně sdílená, je pokojně a nekonkurenčně řízena Ipsum Esse, nikoliv však člověkem. Technokratický přístup člověka k přírodě je naopak špatný a vede k tomu, že se technologie a věda používá proti (v rozporu) se stvořeným. To v konečném důsledku vede k nepřijatelným manipulacím s tělem jako v případě potratu a transgenderismu. Tyto trendy v současné společnosti biskup Barron přiřazuje k neognosticismu, což je každopádně v rozporu s katolickou naukou.

V poslední části přednášky se biskup Barron vyjádřil k odkazu učení sv. Tomáše Akvinského ohledně soukromého vlastnictví a k jeho vztahu k Ipsum Esse. Analogicky k výše zmíněným případům, ve stvořeném světě nic není vlastněno samo sebou, ale vše je sdíleno jako společné dobro. Biskup Barron zmínil přístup papeže Lva XIII. k chudým („...vše ostatní patří chudým“), nebo výrok sv. Augustina, že pokud mám ve skříni dvě košile, tak jedna je moje a druhá patří tomu, kdo žádnou košili nemá. Přednášející zmínil další encykliku papeže Františka, Fratelli tutti, s tím, že ji lze

také vztáhnout k učení sv. Tomáše Akvinského, avšak toto pojetí vlastnictví dal do protikladu vůči teoriím Karla Marxe. Biskup Barron zdůraznil, že na podnikání se můžeme dívat jako na povolání od Boha, které vede k rozmnožení obecného dobra. Rozebíral vztah mezi vlastnictvím a užitím vlastněného majetku. Zmínil to s ohledem na vlastnictví nerostného bohatství a území jednotlivých států, tj. komu to patří a jak do tohoto vztahu vstupují cizinci. Zdůraznil, že vše je sdíleno, takže z tohoto hlediska patří země všem, tedy i cizincům.

Na konci celé přednášky biskup Barron konstatoval, že vliv učení sv. Tomáše Akvinského můžeme najít opravdu všude...

Ačkoliv původně nebyly dotazy plánovány, nakonec padly tři dotazy z obecnstva.

První dotaz se týkal paradoxu, že Bůh je dokonalý a vše stvořené je v podstatě dobré, jestliže vše stvořené směřuje k všeobecnému dobru, tak se tím dobro zvětšuje. Je to vůbec možné?

Biskup Barron na to reagoval, že Bůh nás nepotřebuje a že dělání dobrých věcí, nebo modlitba jsou prospěšné pro nás; stvořené k Bohu nic dalšího nemůže přidat; Bůh je Láska, která nemůže manipulovat, aby z toho sama měla prospěch, protože to není možné.

Druhý tazatel pochválil biskupa Barrona za to, co dělá, že to je důležité i pro nás ve střední Evropě. Zeptal se, jak lze uplatnit učení sv. Tomáše Akvinského v reálném, praktickém životě?

Biskup Barron odpověděl, že to lze dělat v ekonomii, ve vztahu k soukromému vlastnictví, v environmentalismu, kde vše je oslavou Boha. Stále je však nezbytné mít na zřeteli katolickou nauku a Ipsum Esse, aby nedošlo k rozdělení na politickou levicí a pravici, což však už není katolické. Dále zmínil postřeh ze synody, kde někdo mluvil o Matce Zemi, což je velký omyl hraničící s pohanstvím, protože Země je sestra, nikoliv matka.

Třetí tazatel položil 3 krátké dotazy: Jste velmi úspěšný na sociálních médiích, prozradte nám „tajemství“, jak na to?

Odpověď: „Nenávidím sociální média, protože vnáší mnoho zlého do naší společnosti, ale beru to jako prostředek od Prozřetelnosti, který bychom měli využívat k dobrým věcem.“ Rada: není dobré dělat věci jednoduché a dětinské. Vyplatilo se dělat projekty na internetu poměrně náročné, které nepodceňují případného uživatele. Ukazuje se, že lidé mají rádi složitě věci, protože jsou to věci krásné a pravdivé. Potom biskup Barron opět připomenul, jak je Praha krásná v porovnání s moderními městy, kde je samý funkcionalismus a moderní styl Bauhaus. Zde máme krásnou architekturu postavenou na oslavu Boha, měli bychom si toho velmi vážít!

Vrátil jste se ze synody o synodalitě, jaký je Váš dojem?

Odpověď: Dojem je dobrý, synoda byla opravdu o synodalitě, o větším zapojení laiků do dění v církvi a větší transparentnosti. Nicméně instituce jako farní a pastorační rady už v USA v podstatě máme. Kontroverzní témata jako svěcení žen a LGBT byly diskutovány jen okrajově.

Dotaz: doporučení k prezidentským volbám v USA.

Odpověď: (přednáška proběhla před volbami) lidé se biskupů před každými volbami ptají, koho mají volit, ale náš přístup je nic konkrétního neprohlašovat a apelovat na svědomí každého voliče.

[Pozn. autora: podle průzkumů po volbách, ve kterých zvítězil Donald Trump, mezi katolíky v USA podporovalo o 15-20 procentních bodů více Trumpa než Harrisovou]

Celou přednášku zakončil velký potlesk. Biskup Příbyl věnoval přednášejícímu lahev slivovice značky Baron a sošku Pražského Jezulátka.

Celkový dojem: Jak je patrné z tématu a také místa konání, přednáška byla poměrně těžká na pochopení a spíše abstraktní. Celkově však přednáška byla velmi inspirativní a nutila posluchače, aby o ní přemýšleli. Je dobré, že je na internetu dostupný její záznam. Dále bych jen zopakoval, že styl biskupa Barrona nebyl konfrontační a přednáška měla pozitivní vyznění a obsah. Mne osobně zaujal důraz na ochranu životní prostředí, pak také nauka o soukromém vlastnictví a jeho sdílení s ostatními. Otázka environmentalismu a sdílení vlastnictví s ostatními, například s cizinci, je však v konzervativních kruzích přijímáno spíše rezervovaně, což žel vedlo k tomu, že si tuto oblast „zprivatizovali“ liberálové. Jsem tudíž rád, že to na přednášce zaznělo a bylo dáno do kontextu s učením sv. Tomáše Akvinského a katolickou naukou.

OTEVÍRÁME BREVIÁŘ LITURGIA HORARUM * DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

HYMNUS *SION, QUI DOMINUM HIC EXSPECTAS* UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU DNE 2. ÚNORA

*Sióne, který čekáš tu
na Pána, vyzdob komnatu,
Snoubence oba přivítej,
v rukou svých světlo víry měj.*

*Pospěš si, starče vznešený,
ať se ti příslib vyplní
a zjev to světlo lidem všem,
které už vzešlo nad světem.*

*Rodiči přinášeni je Pán,
ve chrámě chrám je v oběť dán.
On Zákona vždy přísně dbal,
třebas pod Zákon nespadal.*

*Ty, Panno, Syna obětuj,
je to Syn Otcův i syn tvůj,
my též s ním v oběť dáni jsme,
on je i naše výkupně.*

*Královská Panno, přístup bliž
a Syna v oběť přines již.
On do radosti všechny zve,
vždyť přišel spasit ovce své.*

*Ježíši, tebe každý chval,
pohanům že ses ukázal,
i Otce, Ducha milosti
po všechny věky věčnosti. Amen.*

EUCHARISTICKÁ ADORACE	MODLITBA RŮŽENCE
Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.	Touto modlitbou oslovujeme Pannu Marii a rozjímací o Ježíšově životě. Společně se modlíme každý den před mší sv. za ukončení války na Ukrajině.

KŘEST	SVÁTOST SMÍŘENÍ
Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po Velikonicích, křest pak bude uskutečněn o Velikonicích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.	Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: SV. PROKOP: po, st, čt, pá 17:25-17:50 SV. ROCH: ne 16:30-16:50, út 16:25-16:55, září-červen st od 6:30, SV. ANNA: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního přikázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka – v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>

CÍRKEVNÍ SŇATEK	SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ
Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).	Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem. Příprava probíhá v neděli od 16:30 ve Farním centru.

SVÁTOST NEMOCNÝCH	CÍRKEVNÍ POHŘEB
V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).	Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ	
Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže Ve školním roce 2024–2025 se vyučuje: předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45 2. ročník ZŠ: út 16:35 3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: pá 14:00 4. – 8. ročník ZŠ: pá 15:00	Blíže informace na webových stránkách farnosti. nebo e-mailem: MiladaProvinska@seznam.cz , tel +420721128119

PRAVIDELNÉ AKTIVITY VE FARNOSTI

BIBLICKÁ HODINA	HOVORY O VÍŘE	POLEDNÍ ATELIÉR
Společné čtení a objasňování biblických textů dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)	Pro katechumeny a také pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 18:00-19:00	Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)

NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ	
Čtvrtky 1x za 14 dní. Střídá se s biblickou hodinou.	ÚKLID KOSTELŮ
	Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne uklid kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci. I čistota a výzdoba Božího chrámu přispívá k celkovému duchovnímu stavu farnosti. Kdo může, měl by pomoci alespoň občas.

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
--	---	--

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	mimo červenec a srpen; v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři:
Cajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov

Kontakty:

středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher
čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher

farář P. ThLic. Vít Uher, Th.D.:
tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

EKONOMICKÉ OKÉNKO

stav ke dni 31. 1. 2025

výše dluhu (úvěr): Kč 5.323.767,-
sbírka na splácení úvěru – 01/2025: Kč 15.650,-
č. účtu farnosti: 6146009339/0800
Česká spořitelna

povinná měsíční splátka: Kč 55.456,-

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – JEN DÍKY NIM MŮŽEME I MY DÁLE POMÁHAT.

PROKOPSKÉ LISTY

č. 379 – ÚNOR 2025

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov
farář: P. ThLic. Vít Uher, Th.D.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány. Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč.
NEPRODEJNÉ.

PODPOŘIT FARNOST A JEJÍ POTŘEBY MŮŽETE PŘES QR PLATBU

QR Platba

Finančními prostředky pokrýváme například platby za energie, nákupy liturgických potřeb a další nezbytnosti, bez nichž by se farnost neobešla.

Za Vaše dary Vám děkujeme!